

Константин Миладинов

„Не - непијам“ евеселापесна и ситуација во која сенаоѓа поетот на поенсот и квешкото вино. Како секој поднапиен докажува дека не е пијан.

Ми велет онје пијан сум;
А ја си не знам какво е
Тва пусто, шкуро пијанство!
Ја друго нешто не сториф -
Саде си зедоф крај мене
Сафа со винце тиквешко
И си се малку нацицах.
Ми велет сѐ носеве -
Ко д`ода ми се валеет.
Земја се тресит, вервите,
За тва носе валеет.
И ак` си чукна главата
На сиздои и на камења,
И ак` се цумки на чело,

От такви мали работи
Али требит да се плашиме?
У! пијаница, падинат!
Ми велет и се смеет.
Ко да им нешто напраиџ!
Шчо имат, ако падина?
Пак како јунак си станва.
Немојте усти погани,
Тук-така не клевете ме!
И пак ви верно пофтора:
Ја сосем не зна името
От тоја пусто пијанство. -
Ич не сум ја пијаница!